

[Finansministeren.]

blevet forlænget, senest ved lov nr. 355 af 22. december 1954.

Ved lov nr. 128 af 11. april 1933 om støtte til boligbyggeri bemyndiges kommunalbestyrelserne til at fritage beboelsesejendomme, hvis opførelse var påbegyndt i tiden 1. april 1933—31. marts 1935, for kommunal ejendomsskyld for tiden indtil 1. april 1943.

Denne hjemmel er på samme måde som loven af 9. april 1933 forlænget, senest ved lov nr. 107 af 14. april 1955 om byggeri med offentlig støtte for tiden indtil 1. april 1959.

Da jeg finder det rimeligt, at loven af 9. april 1933 i overensstemmelse med den hidtil anvendte fremgangsmåde forlænges tilsvarende, d. v. s. for tiden indtil 1. juli 1959, skal jeg anbefale nærværende lovforslag til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om forhøjelse af prisen på klasselotteriets lodder m. v.*

Det foreslås, at prisen for et helt lod til alle klasser i et halvårs lotteri forhøjes til 120 kr. Efter at prisen for et helt lod havde været uforandret siden 1920, blev prisen ved loven af 23. marts 1948 forhøjet til 100 kr. under hensyn til den almindelige prisstigning. Den nu foreslåede forhøjelse til 120 kr. må anses for naturlig på baggrund af den yderligere stigning i prisniveauet, der har fundet sted siden 1948, og kan ikke antages at ville medføre nogen nedgang i salget af lodsedler. Det kan i denne forbindelse anføres, at Almindeligt dansk Vare- og Industrielotteri og Landbrugslotteriet har givet udtryk for, at man i disse lotterier agter at følge efter med en forhøjelse af lodprisen.

Af indskudssummen foreslås 80 pct. som hidtil anvendt til gevinster, medens de resterende 20 pct. skal tilfalde statskassen.

Ifølge loven af 23. marts 1948 skulle 10 pct. anvendes som rabat til statskassen

og 10 pct. til provision til kollektørerne samt til bestyrelsesudgifter.

Kollektørerne har siden 1920 som normal provision fået 7 pct. I krigsårene og i årene efter krigen har der herudover været ydet et dyrtidstillæg, der siden 1948 er blevet reguleret i overensstemmelse med de for statens honorarer gældende regler. Dette dyrtidstillæg er beregnet i forhold til en fikseret årsindtægt på 3 000 kr. og 2 400 kr. for kollektioner med henholdsvis over og under 160 lodder, og dyrtidstillægget udgør pr. 1. oktober 1955 henholdsvis 2 850 kr. og 2 280 kr. På grund af stigningen i disse dyrtidstillæg kan udgiften til provision m. v. ikke mere rummes indenfor de 10 pct., og man har derfor foreslået den ændrede formulering, der må anses for mere hensigtsmæssig, når man arbejder med et procentreguleret dyrtidstillæg til kollektørerne.

Af en normal kollektion på 200 lodder kan der i øjeblikket påregnes en årlig provisionsindtægt på 3 000 kr., hvortil kommer dyrtidstillægget på 2 850 kr., ialt 5 850 kr. Såfremt forslaget gennemføres, vil den årlige provisionsindtægt blive 3 600 kr. + dyrtidstillægget, der er uforandret 2 850 kr., eller ialt 6 450 kr., eller en merindtægt på 600 kr. årligt.

Det kan yderligere nævnes, at det er tanken administrativt at udvide lodantallet med 7 500 ordinære lodder, der kan anvendes dels til at supplere lodantallet i et antal mindre kollektioner, dels til oprettelse af nye kollektioner, hvor dette på grund af stigning i befolkningstallet må anses for påkrævet. Her vil navnlig de københavnske omegnskommuner og de større provinsbyer komme i betragtning. Da efterspørgslen efter lodsedler er særlig stor i Københavns indre bydele, er det endelig tanken at henlægge 2 000 nye lodder til hovedkollektionen under klasselotteriets direktorat, og det foreslås derfor, at antallet af lodder under hovedkollektionen, der oprettedes ved loven af 14. februar 1934 med 4 000 lodder, udvides til 6 000 lodder.

Forslagets gennemførelse vil betyde en

[Finansministeren.]

samlet årlig merindtægt for statskassen på ca. 1 700 000 kr., der fordeler sig med godt 1 000 000 kr. i merindtægt af klasselotteriet, ca. 336 000 kr. mere i stempelafgift og ca. 350 000 kr. yderligere i 15 pct. afgift i henhold til loven af 15. december 1942 af gevinster på over 200 kr.

Idet jeg iøvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale forslaget til en velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Jeg skal endelig tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om oprettelse af en landsskatteret og om tilsynet med skatteligningen m. v.*

Dette forslag tager ikke sigte på en egentlig revision af 1938-loven. Selvom den gældende lov ikke på alle punkter kan anses for fuldt tilfredsstillende, vil en almindelig revision af loven dog ikke være på sin plads nu, da en reform af hele vort skattesystem forestår. Forslaget går alene ud på at foreslå sådanne ændringer, som det må anses for nødvendigt hurtigt at gennemføre for at sætte landsskatteretten i stand til at fremme behandlingen af klagesagerne.

Ifølge 1938-loven består landsskatteretten af en af kongen udnævnt formand og 14 medlemmer, hvoraf 6 skal vælges af rigsdagen og 8 af finansministeren. Retten er delt i to afdelinger: en for ansættelse af indkomst og formue (afdeling 1) og en for vurdering af fast ejendom (afdeling 2). Af rettens 14 medlemmer virker 9 ved rettens afdeling 1 og 5 ved rettens afdeling 2. Siden 1938 er antallet af klager over ansættelser af indkomst og formue, der årligt indkommer til retten, omtrent tredoblet. I årene efter 1946 fremkom der på grund af kontrolloven og eengangsskatteloven en ekstraordinær stigning i sagsantallet, således at der opstod en meget betydelig opbobning af sager i rettens afdeling 1. For at imødegå den stigende sagbeholdning i denne afdeling blev medlemsantallet ved tekstanmærkning til de årlige finanslove fra og med finansåret 1952—53 midlertidigt forøget med 4, hvoraf 3 vælges af folketinget og 1 af finansministeren, og disse midlertidige medlemmer blev alle placeret i afdeling 1. Denne foranstaltning har dog

ikke vist sig tilstrækkelig effektiv, idet klagebehandlingen fortsat tager længere tid end forsvarligt, uanset at der i de senere år er sket en mindre nedgang i antallet af klager. Det må derfor anses for nødvendigt, at der hurtigt træffes foranstaltninger, der kan tjene til at fremskynde klagebehandlingen, og da der ikke er nogen grund til at tro, at klageantallet i fremtiden vil gå mærkbart ned, må de foranstaltninger, der træffes, være af varig karakter.

Ved det fremsatte lovforslag foreslås det, at medlemsantallet forøges til 22, hvoraf folketinget vælger 10 og finansministeren 12.

Det foreslås endvidere, at der oprettes 2 stillinger som viceformænd ved retten, en i hver af rettens afdelinger, samt at retten skal kunne bestemme, at kontorchefer ved retten skal kunne deltage i afgørelsen af klager over ansættelse af indkomst og formue, når retten finder dette påkrævet under hensyn til omfanget af sit arbejde. Det vil herved blive muligt at give retsformanden en arbejdsmæssig aflastning, som må anses for stærkt påkrævet under hensyn til den nævnte meget betydelige stigning i antallet af klagesager og den dermed forbundne forøgelse af arbejdet med rettens administration.

Endelig foreslås en ændring af bestemmelsen i lovens § 8, stk. 2, hvis forståelse kan give anledning til tvivl, og som, hvis den skulle opfattes som sigtende ikke blot til rettens beslutningsdygtighed i almindelighed, men som et krav knyttet til påkendelsen af de enkelte sager, vil være umulig at efterleve selv med den her foreslåede forøgelse af medlemsantallet. Ved den foreslåede ændring fastslås det, at det skal være tilstrækkeligt til klagesagers afgørelse, at der i påkendelsen foruden formanden eller en af viceformændene (eventuelt en af kontorcheferne) deltager 2 retsmedlemmer. Denne begrænsning af antallet af de i afgørelsen deltagende medlemmer må anses for sagligt fuldt forsvarligt, og den vil ydermere være en nødvendig forudsætning for, at man skal kunne opnå den tilsigtede hurtigere afgørelse af sagerne.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale lovforslaget til en velvillig og hurtig behandling i det høje ting.